

SORTINT DE L'ARMARI

Us vaig a explicar un fet que s'ha donat a Calella, possiblement perquè som una ciutat on tots més o menys ens coneixem i sabem fins i tot on vivim.

Un dia de mitjans de novembre de 2009 quan arribo a casa meva i obro la porta del carrer em trobo amb un paper ben plegat que algú ha deixat anònimament, encuriós pel que pot dir el desplego i veig que es tracta d'una fotocòpia d'un article del diari "El Punt" que porta per títol "Socialistes sortint de l'armari". No cal ser gaire espavilat per intuir que en el context polític actual aquesta frase col·loquial no fa referència a les inclinacions sexuals amagades dels socialistes, si no que vol deixar constància que al voltant d'un 30% d'alcaldes del PSC trobarien bé que al seu municipi se celebrés un referèndum sobre la independència.

Benvolgut amic que m'has deixat sota la porta el paper, et puc assegurar que l'he llegit amb interès i que valoro el teu gest. Estic segur que si no pensessis que em pot fer reflexionar no t'haguessis pres l'esforç de fer la fotocòpia i portar-la a casa meva, voldria, per tant, que aquestes línies que estic escrivint fossin un reconeixement de la força de la paraula al servei del debat per sobre d'altres valoracions més visceral.

Dic això perquè el dret a decidir és una qüestió que suscita apassionaments enfrontats i emocions irreconciliables. Només cal veure la reacció mediàtica de l'Espanya profunda contra el fet de sentir-se català i prou o, i em sap molt més greu dir-ho, la sensació real de sentir-se discriminat al teu propi poble per pensar diferent, com els hi està passant a alguns companys socialistes d'Arenys de Munt, encara que de moment només sigui per fets aïllats.

Crec que per treure-li ferro caldria trobar un espai polític de consens majoritari en base a dues premisses:

-El dret a decidir no només pot tenir una direcció, sigui la que sigui, i no només s'exerceix en un determinat tipus de consulta. En qualsevol procés d'elecció democràtica que emana d'un marc institucional aprovat i consensuat per la majoria s'exerceix aquest dret: Referèndums de la constitució o de l'estatut, eleccions municipals, nacionals, estatals o europees, consultes populars...

-El marc institucional no és un paradigma estàtic en el temps, el qual impossibilita el seu canvi i no permet parlar d'allò que no comparteix una de les parts, encara que avui pugui ser majoritària.

Reconeguem, doncs, el camí democràtic que ens ha portat fins on som avui i acceptem, doncs, que aquest camí pot tenir també altres direccions. Però, i torno a recalcar, cal consens polític i ciutadà per fer propostes de país que siguin assumides àmpliament, no ens hauria de valer allò d'aquí sí i allà no segons els resultats que esperes obtenir com tampoc negar que a l'ordenament jurídic constitucional hi hauria d'haver una escletxa per poder fer viable democràticament altres possibilitats, que avui no estan representades per l'Espanya de les autonomies.

Com a ciutadà que sempre ha respectat el joc democràtic no em puc oposar al fet de què uns ciutadans i ciutadanes de Calella vulguin organitzar una consulta popular sobre qualsevol tema, inclosa la independència, però no puc compartir l'estratègia política del blanc o negre, els matisos existeixen i sovint són els que millor representen el sentiment majoritari de la ciutadania, com també crec que és el Parlament de Catalunya a qui li correspon articular les propostes d'autogovern del nostre país.

No és la meva intenció demostrar que tinc raó, fins i tot no em costaria, si algú m'ho demostra, reconèixer que estic errat però personalment encara avui crec amb el federalisme que parlava en Pasqual Maragall com a la millor fórmula d'entesa a escala planetària i, per tant, també per a Catalunya i Espanya. El poc explorat i fàcilment criticat "federalisme asimètric" ens serveix tant per a organitzar-nos des del nivell més petit de relació humana, per posar un exemple la comunitat de veïns d'un bloc de pisos, fins al més gran i complexa, el govern mundial que haurien de ser les Nacions Unides. És un federalisme que s'ha de fonamentar en el reconeixement de les sobiranes compartides en un món global i també en el respecte cap a l'aportació des de la diversitat.

Faig una crida a la política amb majúscules que ens ha de servir per parlar, donar arguments i arribar a pactes sense caure en el parany de la desqualificació personal i de la raó absoluta.

Gràcies,

Josep Maria Juhé i Mas
Alcalde de Calella